

63823

20r

Življenje

BLAŽENE MARIJE
• MAGDALENE MARTINENGO

— kapucinske redovnice —

V nemškem spisal o. Ferdinand Skala,
kapucin.

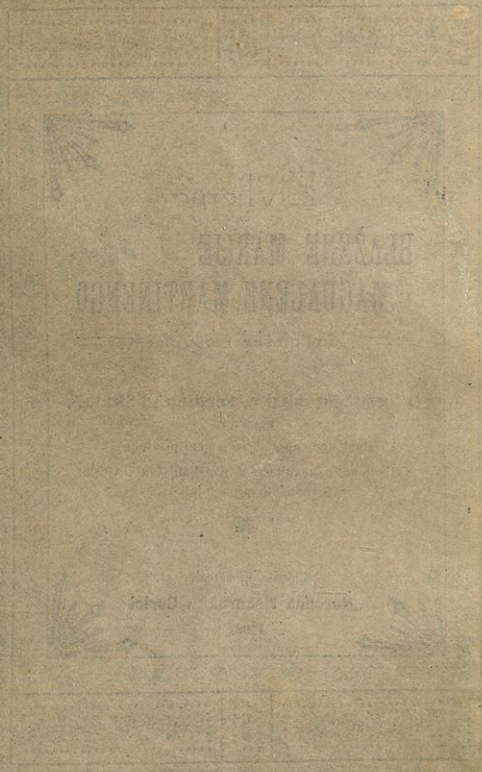
(Poslovenjeno z dovoljenjem pisatelja).

Natisnjeno z dovoljenjem nadškofjstva v Gorici
in redovnih predstojnikov.

Tiskala in založila

„Narodna Tiskarna“ v Gorici

1902.

Življenje

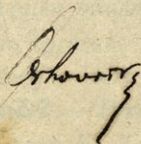
Blažene Marije Magdalene Martinengo

kapucinske redovnice.

V nemškem spisal o. **Ferdinand Skala**, kapucin.

(Poslovenjeno z dovoljenjem pisatelja.)

Natisnjeno z dovoljenjem nadškofijstva v Gorici in redovnih
predstojnikov.

Natisnila »Narodna tiskarna« v Gorici
1902.

63823

Imprimatur

Goritiae die 2. Junii 1902.

Andreas Jordan,

Vicarius capitularis S. V.

030041072

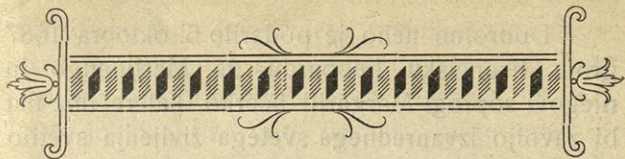
Predgovor.

Velečastiti P. Ferdinand Skala, kapucin iz tirolske provincije, je sestavil v nemškem jeziku „Življenje blažene Marije Magdalene Martinengo“ na podlagi najboljših dotičnih knjig in listin in je navedel kolikor mogoče mnogo spričanih dejanskih vrlin in potrjenih dogodkov iz življenja blažene služabnice božje. Iz majhne knjižice povzame lahko vsaki kristjan potrebne nauke za svoje življenje. Saj častimo svetnike najlepše, ako posnemamo njihove čednosti in zgleda, kolikor nam je v našem stanu le mogoče.

Z veleč. spisateljem želi iz celega srca tudi prelagatelj vsem čitateljem po priprošnji blažene Marije Magdalene obilen blagoslov nebeški.

Marsikdo bo pa vprašal: Kdo so te kapucinke, po katerem pravilu živijo, katero uredbo in kaki namen imajo te redovnice? — Prve kapucinke so bile v italijanskem mestu Neapoli. Tam je ustanovila leta 1538 pobožna vdova Marija Lavrencija Longa duhovno hišo in jo izprva odločila za sestre tretje-rednice sv. Franciška. Duhovno vodstvo so oskrbo-

vali tamošnji očetje kapucini. Longa in njene tovaršice so se pozneje dogovorile in sklenile, da hočejo zanaprej ne kot tretjerednice, ampak popolnoma samostansko živeti po strogem pravilu sv. Klare in, kolikor mogoče, po postavah kapucinskega reda. Poleg splošnih po vseh redovih navadnih duhovnih opravilih imajo kapucinke, kakor tudi druge redovnice, še posebne spokorne vaje. Jutranjice in hvaljnice molijo skupno o polnoči. Mimo 40danskega posta se postijo tudi od 1. novembra do Božiča. Obleka je iz debelega sukna s primernim sivim pokrivalom namesto kapuce. Kakor mnogi ženski redovi imajo tudi kapucinke strogo klavzuro do smrti. V tem ojestrem spokornem redu je živela in se posvetila Marija Magdalena Martinengo.

1. poglavje.

Njeno rojstvo in mladost.

Francoski cesar Napoleon I. je došel do vrhunca svetne slave in mogočnosti. Vsa Evropa se je klanjala njegovemu žezlu. Vendar še ni bil zadovoljen. Srečen in ponosen bi bil, kakor je sam povedal, ako bi videl v vrsti svojih sorodnikov vzorne, slavne može, kateri bi z nenavadnimi svetovno znanimi dejanji krasili zgodovino, poveličevali rodovinsko ime. Naj rajši bi bil imel med svojimi sorodniki slovečega papeža in kakšnega svetnika. Kdo bi se ne veselil, ako najde v zgodovini svoje rodovine imenitne in odlične prednike, sokrvne svetnike! Taka redka sreča in zvišena čast je zadela med drugimi tudi plemenito rodovino Martinengo de Barko, v Brešji na Laškem.

Dobrotno nebò je podarilo 5. oktobra 1587 grofu Frančišku Leopardu de Martinengo in njegovi soprogi Margariti hčerko, katere ime naj bi zavoljo izvanrednega svetega življenja svetilo kakor zvezda v zgodovini slavnoznane grofovske rodovine. Zdelo se je sicer izprva, da dete ne obeta hiši posebne sreče. Mati ni več vstala po porodu. Vedno je bolehal in hiral. Čez pet mesecev jo je Bog poklical v večnost. Pa tudi deklica je prišla na svet silno šibka in slabotna. V skrbah so bili zaradi sv. krsta. K sreči je bil prisoten duhovnik. Krstil je otroka v gradu za silo. Marjetino življenje je viselo na niti. Toda previdnost božja je drugače odločila. Celih pet mesecev je hiral šibka grofica. Bati se je bilo, da pojde za materjo v večnost. — Ali glej, Marjetica okreva rekel bi čudežno. Utrdi se ter popolnoma ozdravi. Veselo iznenadeni grof se hoče Bogu očitno zahvaliti. Zato napravi cerkveno slovesnost pri sv. Afri in potem izvanredno domačo veselico v gradu kot rojstno in krstno obletnico svoje ljubljenske Marjetice. Povabljeni odlični gosti in vse drugo ljudstvo so blagrovali grofa in njegovo Marjetico. Toda glej, med splošnim veseljem začne Marjetica jokati, boječ se, da je Boga žalila, ker se je preveč veselila, da jo je oče tako počastil.

Kmalu potem pošlje grof Martinengo hčerko v dekliško šolo tamošnjega uršulinskega samostana. Za učiteljico so ji odločile Uršulinke jako zvedeno in pobožno sestro, Izabelo Maraci. Učila jo je in za njo skrbela, kakor mati za svojega otroka. Že takrat se je očitno pokazal pri deklici mogočen upliv božje milosti. Za nedolžne otročje igranje njenih tovaršic ji ni bilo celo nič mar. Kedar je le mogla in smela, se je pridružila resnim redovnicam. Rada je poslušala njihove pobožne pogovore. Zatajevala se je, kjer je le mogla. Vadila se je v molku, nakladala si post in druge majhne pokore. Še le sedem let stara je molila z redovnicami popolnoma gladko latinski brevir. Pa tudi umela ga je, čeprav se še ni učila latinskega jezika. Občudovali so jo celo duhovniki.

Marjetici je bila prirojena brezmejna ljubezen do ubogih. V vsakem revežu je videla svojega na križ pribitega Jezusa. Pred očmi je imela Zveličarjev nauk: „Karkoli ste najrevnejšemu storili, ste meni storili“. Ravnala se je po izreku Magdalene Paciške: „Ljubi in daruj, daruj in ljubi“. Zato ni nikogar odpustila od sebe brez daru. Celó svojo potrebno obleko bi bila rada snela razsebe ter jo dala revežu. Čuvala pa je tudi in varovala služabnico božjo

nadzemeljska moč. To nam potrdi poseben dogodek. Marjetica se je peljala o počitnicah z očetom na rodbinsko pristavo Barko. Čili konji se splašijo: deklica zleti iz kočije in pade pod kolesa. Vsi so mislili, da je grofica povožena in mrtva. Toda, ko zdrkne voz naprej, skoči Marjetica vesela in brez najmanjše škode po koncu. „Nevidna roka me je varovala“, tako pripoveduje sama, „in me rešila smrtne nevarnosti“. Odslej se je še bolj goreče priporočevala angelju varhu. Vsi pa, ki so zvedeli to čudovito rešitev, so se spogledovali ter drug proti drugemu govorili: To ni navaden otrok, Bog je izvolil deklico za posebne svoje namene.

2. poglavje.

Prve cvetlice njene svetosti.

Med tem ko je hodila Marjetica v samostansko šolo k Uršulinkam, si je poiskal grof novo zakonsko tovaršico ter se poročil. Marjetica, ki svoje ljube matere še poznala ni, je dobila mačeho, toda blagodušno, vzorno gospo. Čeravno mačeha, je vendar Marjetico srčno ljubila in skrbela za njeno srečno prihodnost, kakor

prava mati. — Da bi Marjetica kot grofovska hči svojemu stanu primerno in dostojno oliko dobila, se dogovorita grof in grofinja, da hočeta poslati deklico v poseben za dekliške gojenke namenjen zavod. Določila sta za to sloveč samostan Avguš tink imenovan „Pri angeljih“. Tam je imela Marjetica med redovnicami tudi dve teti.

In glej, kakor prej pri Uršulinkah so tudi sedaj pri Auguš tinkah vsi spoštovali, hvalili in občudovali vzgledno obnašanje, izvanredno pobožnost mlade grofice. Kmalu so spoznale njene šolske tovaršice pa tudi pobožne redovnice, da je Marjetica za celi samostan vzor resnične pobožnosti. Marjetica sama pripoveduje v svojem dnevnem zapisniku, katerega je iz pokoršine zložila, o tedajnem življenju pri Uršulinkah. „Pogosto sem se vrgla na kolena, vzela v roke križ, pritiskala podobo križanega Jezusa na srce. Ihtela sem in prosila, naj mi odpusti moje grehe in naj me ohrani v svoji ljubezni. Obljubovala sem mu, da mu ostanem zvesta do konca in da hočem žnjim križana biti. Žrtvovala sem se mu popolnoma in molila: „Záse si me vstvaril, záse odrešil, za Te hočem živeti, trpeti in vmreti“.

Najrajša je premišljevala bridko trpljenje Odrešenikovo. Pri tem premišljevanju je čutila

njena duša nepopisljivo veselje, pa tudi nezmerna žalost in britkost je zalivala njeno srce. Iz ljubezni do Jezusa, ki nas je neskončno ljubil, je želela občutiti vsaj nekoliko njegovega trpljenja. Nosila je na telesu usnjat križ, obroblien z majhnimi žebli, ki so se zasajali v njeno telo. Bičala se je neusmiljeno, pokladala v svojo posteljo ostre železne koščke in trnjeve veje. Njene tovaršice so se zavzele nad tako ostrostjo. Blizu samostana je stala kapelica, v kateri so bile razne podobe trpečega Odrešenika. V to kapelico je skrivaj zahajala Marjetica s tovaršico. Hudo se je pretepala z bičem. Ko je bila utrujena, je dala bič tovarišici in jo prosila, naj ona nadaljuje trpinčenje. Večkrat se je sezula ter bosa hodila po ostrem kamenju in po trnju. Ko so jo kregali, da to ni pametno, temveč zdravju škodljivo in celo nevarno, je rekla kakor zamaknjena: „To se godi le iz gole ljubezni do Boga“.

Pa nikakor ne smemo misliti, da se je držala Marjetica nekako kislo in da je bila vsled svoje pobožnosti in ostrosti do same sebe proti drugim dolgočasna. O tega ne! Prava svetost in pobožnost ima to skrivno lastnost, da želi in si prizadeva po vzgledu Jezusa Kristusa celi svet zveseliti, ljubeznjivo objeti in vsakega clo-

veka srečnega storiti. Tudi naša Marjetica je ravnala po tem vzoru. Vedno je bila veselega lica, prijazna in ljubeznjiva proti svojim tovaršicam. In če so se kedaj druge deklice med seboj sprle, kar se pri mladini tako rado zgodi, jih je miroljubna Marjetica milo pogledala, se jim ljubko posmejala in se pošalila in bile so hitro potolažene. Morale so si roke dati v znamenje prijateljstva. Kako bi se ji bile ustavljale, ko jih je prijazno opomnila na Jezusov nauk: „Na tem naj vas poznajo, da ste moje učenke, da se med seboj ljubite“. Za to so jo pa tudi vse tovaršice nepovedno rade imele in spoštovale kakor svetnico. Kjer jim je le bilo mogoče, so ji napravile kakorkoli veselje.

Bližal se je tudi za našo Marjetico čas prvega sv. obhajila. Tega važnega dneva se je nezmerno veselila pa tudi nedopovedljivo bala. Njeno srce je hrepenelo po angeljski hrani, a tudi strah jo je obhajal. Bala se je, da ni vredna te visoke milosti božje. In res, Gospod ji odloči v svoji modrosti težko, silno težko poskušnjo. Deklica se dobro pripravi za to sveto opravilo, gotovo trikrat boljše nego mi. Že pristopi k mizi božji. Pa glej! O groza, presveta hostija pade na tla ravno ko jo hoče Marjetica sprejeti. Kako se je to pripetilo, ni znano. Vsa

prestrašena se skloni ter pobere sv. Rešnje Telo z jezikom od tal. Mislila je, da se je Jezus morda branil priti v njeno srce. Vest ji ni dala prej miru, dokler ni opravila še enkrat dolgo natančno spoved, ter se popolnoma očistila tudi najmanjšega madeža. Še pozneje jo je, kakor sama pripoveduje, nekaterikrat obšla groza pri sv. obhajilu.

Kdo bi mislil, da vtegne ta nedolžni otrok ravno zavoljo svoje ljubeznjivosti in pobožnosti postati vzrok in povod nevšečne zdražbe in hišnega prepira celo v tistem samostanu. Njeni teti redovnici sta bili veseli pobožne, vzorne nečakinje. Kdo bi ne bil ponosen na tako sorodnico. Toda glej človeško slabost! Marjetica je tudi srčno ljubila svoji teti in bila obema jako prijazna. Sčasoma pa je zapazila, da si teti nista več druga drugi tako dobri kakor prej, da je nastala med njima neka mržnja. In res se je pokazalo med tetama neko otročje tekmovanje in sicer zavoljo Marjetice. Druga si je pred drugo prizadevala, da bi pri ljubeznjivi Marjetici več veljala nego una, da bi deklica le njo rada imela in ne uno. Večkrat je nastal med njima tudi glasen prepir. Celó tožila je druga drugo pri Marjetici. To je deklico zelo bolelo; postala je nemirna in žalostna. Bala se je, da vtegne

zvrasti iz takih pogostih prepиров hudo sovraštvo med tetama. Zato se hoče umakniti iz samostana, da ne bo med tetama nobenega razpora več zavoljo nje. Toraj piše očetu, naj pride po njo in jo pošlje, če mogoče k redovnicam v samostan „pri sv. Duhu“. Ker je grof želel imeti ljubljenko Marjetico vsaj nekaj časa pri sebi, ga je to pismo zelo razveselilo.

Novica, da odide pobožna grofica iz samostana, je osupnila vse tovaršice gojenke, pa tudi redovnice. Posebno sta bili potrti njeni teti. Njuna prošnja, da naj nikar ne odide vsaj zdaj ne, temuč da naj ostane še nekoliko tednov pri njih, bila je zastonj. Marjetica odgovori tetama sicer dostojno pa tudi odločno: „Jaz ne morem ostati tukaj, čeravno bi rada, ker ni božja volja; Bogu pa moram biti bolj pokorna“. Marjetica je zapustila samostanski zavod in prišla na očetov dom.

3. poglavje.

Boji in tolažbe.

Pobožna Marjetica je res trdno upala, da se kmalu preseli iz rojstnega gradu v samostansko zavetje. Njene goreče želje pa se niso takoj spolnile. Grof Leopardo in njegova soproga He-

lena sta hotela seznaniti hčerko z različnimi veljavnimi družinami ter jo privaditi kretanju in vedenju v odličnih družbah. Kar je grof Leopardo že prej slutil o svoji pobožni Marjetici, o tem se je kmalu prepričal. Deklica je bila starišem v vsem pokorna; rada jih je spremljala kamor so jo seboj vzeli. Videlo se ji je, da ni za hrupno družbo. Puhla se ji je zdela vsaka posvetna zabava. Posebno zoprno ji je bilo priučeno in prisiljeno poklanjanje. Njena duša je hrepenela po samostanski tihoti. Želela je zabave z Bogom v molitvi in premišljevanju. To je grof kmalu zapazil. Da bi jo nekoliko razvedril, jo vzame seboj na neko posestvo poleg Bergama. V tistem planinskem kraju pa se nikakor ni u-neslo njeno hrepenenje po samoti. Rada bi se bila skrila v kako votlino v samotnem gorovju ter sama za se živela kakor nekdanji samotarji. To željo razodene sočutni mladi tovarišici. In kaj skleneta! Skrivaj hočeta iti iz gradu ter se naseliti v votlini. Kmalu pa se prepričata, da Bog ne odobruje njunega načrta. Že sta hiteli k skrivnim vrtnim vratom, da bi pobegnili, toda vrata so bila trdo zaklenjena in s težkim zapahom založena. Vsi poskusi vrata odpreti so bili zastonj. Strah je tudi spreletel Marjetico, ko je pomislila, da nadlegujejo samotno okolico krvoločni volkovi

in druga zver. Popustila je torej ta načrt in si izbila iz glave čudno misel. Po dveh mesecih se vrne grof v Brešjo; ž njim se poslovijo tudi Marjetica od prijazne samote in tihote planinskega sveta. Grof je mislil, da je zdravo gorsko podnebje Marjetico zvedrilo ter njene nazore spremenilo. Upal je, da deklica ne bode več tako silila iz očetove hiše v samostan. Toda varal se je.

Kakor poprej se Marjetica tudi sedaj ni mogla videti v posvetni družbi. Vlekla jo je nevidna moč le v tiho zavetje. Vsaki dan je prosila stariše, naj bi smela, kakor sta ji bila obljubila, se preseliti v samostanski zavod „pri sv. Duhu“, češ, da ona ni za svet in svet ni za njo. Zdelo se ji je, da za njo ni sreče zunaj samostana. Dobri oče, ki je sam trpel, ko je videl žalostno Marjetico, in se je prepričal, da se zastonj vstavlja, ako Bog res kliče deklico v samostansko tihoto, odjenja in ji dovoli njeno prošnjo. Kdo je bil zdaj srečnejši nego Marjetica. Kar objela je očeta in mater ter jih pristrčno zahvalila. Sama pove v zapisniku svoje tedanje veselje. „Ko sem stopila čez samostanski prag, se mi je zdelo, da sem v raju“. Pa tudi redovnice in gojenke so s posebnim veseljem sprejele mlado grofico, ki je daleč okrog slovela zavoljo izvanredne pobožnosti.

Da bi v novem zavodu Boga zmiraj bolje spoznavala in kot največjo dobroto tem srčneje ljubila ter se mu popolnoma posvetila, se loti po nasvetu naj modrejših voditeljev z vso vnemo duhovnega berila, premišljevanja in molitve. In kmalu se ji je posrečilo po nepretrganih vajah in zatajevanju same sebe združiti se z Bogom in se mu popolnoma darovati. Bog je ta trud svoji zvesti služabnici tudi obilno poplačal. Napajal je njeno dušo z nenavadno tolažbo in jo obsipal z izvanrednimi milostmi. Pogosto je bila pri premišljevanju človeške revščine in občudovanju božjega veličanstva tako vtopljena in zamaknjena, da ni vedela, kaj se godi okoli nje. V takih trenutkih se je njena duša Bogu popolnoma darovala, pri njem počivala ter združena ž njim vživala nepopisno veselje. Te izvanredne milosti pa ni nikakor pripisovala lastnim zaslugam. V svoji ponižnosti je celo mislila, da nepopisna tolažba, ki se je v njenem srcu tako pogosto ponavljala, utegne biti le prevara prežive domišljije. Bala se je, da morda ni na pravi poti krščanske čednosti. Zato razodene in odkrije vse natanko svojemu previdnemu spovedniku in ga prosi naj on razsodi, ali ni vse to nekaka prevara. Spovednik, moder mož, je spoznal po dolgem resnem opazovanju in premišljevanju, da je vse to delo

posebne milosti božje, ki je odbral Marjetico za svojo služabnico in namerava ž njo nekaj posebnega. Odobril je in pohvalil njeno dozdajno pobožnost in jej prigovarjal, naj le trdno zaupa na Boga, ki ji je do zdaj skazal toliko dobrot.

Odslej je vsplamtela ljubezen božja v srcu Marjetice še bolj. Utopljena v neskončno dobrega Boga je večkrat uboge grešnike milovala zaradi njih slepote. Rada bi bila vse objela in potegnila seboj k ljubeznjivemu Bogu.

Težko ji je delo, da ni smela in ni mogla zavoljo šibkosti nakladati si telesne pokore. Za pokoro in zatejevanje je pa skrbela že božja previdnost. Tudi v samostanu pri sv. Duhu je imela Marjetica dve teti redovnici, ki sta deklico prisrčno ljubili in občudovali njeno nenavadno pobožnost, pa tudi skrbeli za njeno telesno trdnost. Marjetico so obhajale večkrat telesne težave in slabosti. Večkrat je padla vpričo njih v omedlevico. Take prikazni so delale tetama veliko skrb in nemir. Bali sta se za zdravje in za življenje svoje nečakinje. Zdelo se jima je, da Marjetico telesne moči le zato zapuščajo, ker se pretirano zatajuje in pokori, predolgo premišluje in moli, ter si še po noči ne privošči potrebnega počitka. Da bi že tako šibka deklica popolnoma ne onemogla, sta se teti posvetovali

s predstojnico ter dogovorili, da odslej ne sme deklica vsaki dan k mizi božji, in da mora pre-mišljanje in molitev skrajšati. Tudi so ji ukazali, da ne sme veliko klečati, ter da se mora ogibati neke njej jako zaupne pobožne redovnice, ki je bila po njih misli prestoga. Marjetica je bila sicer svojim predstojnikom vselej hvaležna in pokorna, a prepoved zaradi sv. obhajila se ji zdi neznosna. Spovednik ji je dovolil in svetoval iti vsaki dan k mizi božji, in zdaj so ji to pre-povedali iz zgolj človeških ozirov iz pretirane skrbi za njeno zdravje. — Koga naj bi slušala! — Prepričana, da kar zadeva sv. obhajilo, ne morejo redovnice ničesa odločevati in da se smejo gojenke držati le vodila svojega spo-vednika, je sklenila tudi za naprej hoditi vsaki dan k sv. obhajilu. Toda pazila je, da je nista videli njeni teti. To se je lahko godilo brez kake ovire. Sveto obhajilo se je namreč delilo na dveh razločenih krajih. Marjetica je prihajala danes na tem, jutri na unem kraju k božji mizi in prejela tako vsaki dan sv. obhajilo.

Marjetica, ki se je Bogu že davno posvetila, se hoče zdaj popolnoma darovati z obljubo de-višтва. Spovednik pa ni bil zadovoljen s to obljubo. Dovolil ji je, da se sme zaobljubiti, pa še ne za celo življenje, ampak le začasno in

sicer od enega velikega praznika do drugega. Grofici se je zdel ta odlok nekako čuden, vendar pa se ga je držala ter opravila začasno obljubo. Pa glej od tega hipa naprej ni dal satan nedolžni deklici več pokoja. Napadal jo je neprenehoma s tako silo, da se je bala za svojo večnost. Sama milo toži in zdihuje v svojih zapiskih. „Barčica moje duše, ki je poprej varno plavala po mirnem morju neizrečene tolažbe, je bila nenadno zagnana med skalovje najhujših skušnjav; kmalu bi se razklala in potopila“. Hudi duh je dražil in mamil njeno domišljijo z ostudnimi in nečistimi podobami. Vsako resno delo se ji je studilo. Izgubila je vse veselje do molitve in premišljevanja. Tudi najmanjše zatajevanje se ji je zdelo strašna muka. Zapustila jo je vsa dušna tolažba, s katero jo je nebo prej obsipalo. Obhala jo je obupnost, češ, da jo hoče Bog sam pogubiti. Britkost in trpljenje je dospelo do skrajne meje. Nadlegovala jo je strašna misel: Kaj ko bi se sama končala! in se tako znebila neznosnega trpljenja. V takem obupnem položaju si revica ni vedela in ni mogla sama pomagati. Vsa zbegana in preplašena je tožila spovedniku svoje strašne dušne britkosti. Smilila se mu je revica, toda potolažiti je ni mogel. Nehote je celo pomnožil njeno trpljenje. Polastila se ga je

namreč misel, da morda ima Marjetica skrite pregrehe na vesti. Zato je stavil revici različna prašanja. Njegove besede so žgale njeno srce kakor razbeljeno železo. Trpljenje je postajalo zmiraj hujše. Marjetica je mislila, da je od vseh zapuščena, čutila se je popolnoma nesrečno.

Tri cela leta je trajala taka strašna poskušnja. V taki vojski je iskala uboga Marjetica moč v molitvi in v sv. obhajilu. Ihtela je proti križanemu Jezusu in vsaki dan zdihovala: „Ti o Gospod si me za se vstvaril, za se odrešil; Tvoja sveta kri se nad mano ne sme izgubiti. Ti si mi naložil ta strašni križ; potrpežljivo ga hočem nositi, dokler je Tvoja sveta volja, hrabro se vojskovati, za Te hočem živeti, za Te umreti; nobena sila me ne odtrga od Tebe moj Jezus“.

Razun teh notranjih britkosti imela je Marjetica veliko trpeti zavoljo svojih tet. Bili sta sicer obe prav dobri in vzgledni nuni, nikakor pa nista hoteli, da bi postala njuna nečakinja redovnica. Prizadevali sta si z vso močjo in silo jo prepričati, da ona ni za samostan. Mamil jo je sedaj ena sedaj druga in pregovarjala, da njeno šibko bolešno telo ni za težavni redovni stan. Saj ti ni potreba, da naju posnemaš, sta ji govorili. Le ostani med svetom, kjer se tudi morda še lažje zveličaš. Take in enake

opombe so bile za Marjetico neznosno britke in mučne. Pozneje je sama povedala, da sta ji teti vse veselje do redovnega stanu ogrenili.

Toda še ni bilo konca. Previdnost božja je odločila, da mora Marjetica kelih trpljenja do dna izpiti.

Kmalu po teh dogodkih se oglasita pred samostanom dva njena brata. Sporočila sta ji v imenu očeta, da mora pripravljena biti vsaki hip iz samostana izstopiti, kajti oglasil se je imeniten ženin. Prinesla sta ji tudi dragoceno obleko in nekatere zanimivo podučne knjige, naj bi se naučila vedenja, ki je v odličnih krogih v navadi. — Mislimo si zadrego in stisko uboge Marjetice. Izgubila je bila vsled hudih skušnjav vso nadzemljsko tolažbo. Bala se je, kakor sama piše, da se ji zavaljo strašne britkosti glava zmeša. Nadležni teti sta ji prigovarjali, naj bo očetu pokorna. Ona pa je bila prepričana, da Bog od nje tirja vedno devištvo. Ne vedé, kaj bi počela, vzame bukve, katere je od bratov dobila, ter jih pridno prebira. V krasni novi obleki, ki se ji je posebno lepo podala, se je loti nekaki ponos, pa le malo časa. Vendar ni pozabila v takih trenutkih na Jezusa skritega v tabernakelju. K njemu je šla kakor po navadi. Tožila mu je svoje stiske ter ga prosila odpuščanja in milosti. In glej čudo božjo, pri

tej priči izginejo vse skušnjave in britkosti iz njene duše. Mir se je vselil v njeno srce. Spoznala je jasno, da jo je Jezus izbral za svojo nevesto, da mora zapustiti svet in postati redovnica. Pa kateri red ji je Bog odločil? Neka zaupna tovaršica je Marjetici večkrat povedala, da čuti v sebi posebno nagnjenje do reda kapucink, Marjetica pa je trdila, da ima bolj veselje do karmeljskega reda. Toda Bog ji je kmalu razodel v prikazni, da ne bode karmeličanka, ampak kapucinka. Videla je v zamaknjenju prestol svete Device in pred njim sv. Terezijo in sv. Klaro. Vsaka je držala v roki obleko svojega reda ter jo ponujala mladi grofici. Sv. Klara je rekla sv. Tereziji, da je Bog odmenil Marjetico za njen red in sicer za kapucinko. Na to se je vmaknila sv. Terezija. Marjetica je slišala nebeški glas, ki je besede sv. Klare potrdil. Vesela piše očetu, ki je bil v gradu zunaj Brešje, ter ga prosi, naj se takoj povrne in jo obišče, kajti sporočiti mu ima posebno važno zadevo. Nedolžna in skromna Marjetica si ni mogla misliti, da bi se oče upal ustavljati božji volji. Čakala jo je pa še velika poskušnja.

4. poglavje.

Zadnja huda preskušnja.

Po neznosnih skušnjavah se je zopet pomirila naša grofica. Pa le malo časa je uživala zaželeni dušni pokoj. Vsled čudne prikazni je slutila, da jo čaka bitka prihodnost. Marjetica gre nekoč po stopnicah. Naenkrat se vidi sredi plamtečih križev. Strah jo spreleti, kolena ji zašibijo. Revica se poprime držajev, da ne bi padla in se pobila. Pekel je napadel Marjetico, da bi jo vznemiril in omajal njen sklep. Nadlegovala jo je skušnjava, da je ta red za njo kot grofovsko hčer preoster in nedostojen. Kakor sama toži v svojem zapisniku, ji je hudoba zblodila vso pamet, ter vzela vse veselje do samostana. Dozdevalo se ji je v zmedeni domišljiji, da jo čaka v samostanu hujše življenje nego v peklu. Zato jo je popustil ves pogum in se je bala razodeti svoj sklep resnemu očetu. —

Vrnivši se oče Leopardo s svojega posestva, obišče Marjetico radoveden, kaj mu neki želi povedati tako važnega. Marjetici se je tresla beseda, pa hitro se ohrabri in razodene očetu, da hoče postati kapucinka. Dasi je bil grof s to novico bridko iznenadjen, vendar so ga pristrčne

ljubeznjive besede ganile in potolažile. Želeč videti svojo hčerko srečno, je sam pozvonil pri kapucinkah v Brešji in prosil, naj bi jo sprejele v samostan. Komaj je izvedela grofica, da je pri kapucinkah kot novinka sprejeta, planejo na njo nove skušnjave. Kar ni mogel hudobni duh poprej, hotel je doseči zdaj. Kakor leti preganjan golob v varno zavetje, zatekla se je Marjetica k tabernakelju in iskala pomoči v svetih ranah Jezusovih. Ihtela je in zdihovala: „O Gospod, kakšna reva sem jaz, hudi duh mi streže po življenju. Tebi se priporočim, usmili se me!“ A zdelo se je, da se nebo ne zmeni za njo. Žuga ji od druge strani nova nevihta. Marjetini teti sta kmalu izvedeli, kaj namerava nečakinja. Iz nekake samopridne ljubezni sta jo nadlegovali in nago-varjali, da naj nikar ne gre h kapucinkam, ampak, če že hoče postati redovnica, naj gre v njun red. Ker nista ničesa mogli opraviti, sta začeli iskati pomoči pri samostanskem spovedniku. Ta se je dal pregovoriti. Od lastnega duhovnega voditelja je morala Marjetica slišati, da je njen dozdevni poklic gola satanova prevara, ki jo hoče vekomaj pogubiti. Res čuditi se moramo, kako je zamogla 16letna grofica v takih okoljščinah stanovitna ostati. Sredi nevihte skušnjav in stisk vidimo deklico trdno kot skalo.

Pa še zdaj ni bila vojska končana. Oče jo pokliče na dom sicer iz najboljšega namena. Nikakor ni mislil odtegniti deklico njenemu izvoljenemu poklicu. Hotel se je le prepričati o njenem resnem sklepu. Zbral je okoli sebe sorodnike in znance, povabil še tri sloveče cerkvene učenjake. Ti naj bi poskušali s svojimi ugovori omajati njen sklep. Grofica jih posluša, pa vsaki ugovor spodbije z besedami sv. pisma. Sama toži, da je pri tej nepričakovani priložnosti veliko trpela. —

Gospod se vendar usmili svoje zveste služabnice in ji ulije v dosedanji grenki kelih nekoliko kapljic veselja. Oče ji je dovolil, da je smela občevati s kapucinkami in se ž njimi o svojem poklicu posvetovati. Sestre so se čudile mnogim in velikim zaprekam, katere je grofica stanovitno premagala; saj so vedele, da tako težavna pot je vselej zanesljivo znamenje pravega poklica. Marjetica bi bila najrajša takoj stopila v novicijat, oče pa jo pošlje v uršulinski samostan, da bi se tam v štiridesetdanskem postu vadila v vseh dolžnostih prihodnjega stanu. Kakor vselej uboga Marjetica tudi sedaj svojega očeta in se uda popolnoma njegovi volji. Splošno njeno vzorno obnašanje v samostanu, posebno njena globoka ponižnost je pokazala, da je gro-

fica res od Boga poklicana za strogi redovni stan. Leopardo pa še ni bil zadovoljen. Vzame jo nekoliko dnij seboj na daljno pot po krasnih laških mestih v nadi, da morda razni mogočni utisi zvedrijo zamišljeno Marjetico in tudi spremenijo njen sklep. Prišla sta v prelepe Benedke. Nekega dne sedi Marjetica z veselo družbo v čolničku in se ziblje po mirnem morju v čarobni beneški okolici. Naenkrat se vzdigne na morju strašen vihar. Razkačeni valovi so se z vso silo zaganjali v mali čolniček ter ga sukajoč na vse strani suvali in stresali. Barkar je bil vinjen in ni mogel ne veslati ne krmiti. Strah in groza je spreletela vso družbo. Bali so se potopa. Skoraj do polnoči so bili v smrtni nevarnosti. Ali glej, medtem ko so vsi v čolniču medleli, roke vili, obupno jokali in vpili, je Marjetica mirno sedela kakor, da bi počivala v najvarnejšem kraju. Utopljena v pobožno premišljevanje, ni še zapazila ne strašne nevihte. Za to tudi ni prosila Boga, da bi odvrnil pretečo nevarnost.

V Benedkah je imela bogatega strica. Kakor vsi drugi sorodniki si je prizadeval tudi stric, da bi omajal Marjetico v njenem sklepu. Marjetica in oče sta spremljala strica v hišo imenitnega veljaka in mestnega svetovalca, ki je imel jako vrlega značajnega sina.

Tega je izbral stric sporazumljen z obema očeta — za ženina naši Marjetici. Mladenič se je prikupil grofici. Sorodniki so prigovarjali deklici, naj vsekako sprejme to častno ponudbo. Marjetica je že omahovala. Sedela je za mizo in pisala mladenču, da se je odločila postati njegova nevesta. Pri tej priči stopi služabnica v Marjetino sobo in jo zaupno vpraša, komu piše? Grofica ji pove odkritosrčno. Priprosti pa zvesti služabnici je bila Marjetina prihodnost zelo pri srcu, zato prosi grofico, naj se nikar ne prenagli, ampak naj goreče moli in se posvetuje z Bogom; kajti to je zadeva velike važnosti, ki odloči srečo ali nesrečo celega življenja in tudi večnosti.

Marjetici se je zdela odkritosrčna služabnica pravi angelj varih. Nekako sram jo je bilo pred priprosto toda modro služabnico. Ta hip odloži pero in se vrže pred podobo križanega Jezusa. Celo noč prekleči in moli, naj jo Bog razsvetli in jej pokaže pravo pot. Bog jo je zares razsvetlil in čudežno pokrepčal.

Brž drugo jutro pove očetu odločno, da je njen sklep nespremenljiv, nepreklicen; ona hoče in mora postati kapucinka. Grof Leopardo je bil prepričan, da se njegova hči ne da pregovoriti. Grešno se mu je zdelo, še dalje dražiti in mučiti pobožno deklico, ter se ustavljati božji volji.

Rekel je Marjetici: Ker ni drugače, pojdi kamor te Bog kliče.

Vrnivši se v Brešjo je šla v Uršulinski samostan in se tam pripravljala v 19 dnevnih duhovnih vajah za svoj poklic.

5. poglavje.

Slovó.

Približal se je že davno zaželjeni dan, dan ločitve in selitve. Tudi Marjetica je imela občutno srce. Tudi njej je bilo težko se posloviti od vsega, kar ji je bilo dozdej tako ljubo in drago. Pač ji ni bilo lahko zapustiti predobrega očeta, udano mačeho in sorodnike, zapustiti bogastvo in se preseliti v strogi red ubogih kapucink. Toda kogar Bog podpre in osrči, temu ni nič pretežavno. To nam pokaže blažena grofica Marjetica. Velika žalost se je polastila celega gradu. — Le Marjetica je ostala vesela. V očeh, na licu, in celo na prijaznem smehlanju se je razodevala posebna radost in zadovoljnost. In kako bi se ne veselila, saj bo imela odslej priložnost Jezusa ljubiti in zanj trpeti; saj hoče biti prava popolna redovnica, Boga samega ljubiti, Njemu samemu

služiti. — Vse svoje imetje je razdelila med uboge in sirote. Očeta pa je prosila, naj da opraviti petdeset sv. maš, da bi ji Bog na priprošnjo Device Marije podelil dar stanovitnosti. Poslovila se je še pri sorodnikih in družih znanih hišah v Brešji. Ganjeni do solz so občudovali vsi izvanredno pobožnost in junaško stanovitnost mlade grofice. Težko jim je dèlo to slovó.

Napočil je dan slovesa. Res bridko je bilo to za njo. Bil je to zadnji boj krvne ljubezni, katerega je morala prestati. Zvečer, ko je padel mrak na zemljo, je prosila klečé očeta blagoslova in odpuščanja za nepokorščino. Zahvalila se je za vse dobrote. „Solzni pogled očetov“ pravi sama, „mi je razodel, koliko trpi njegovo srce. Ni mogel spregovoriti. Uslišal je mojo prošnjo in me blagoslovil. Z očetom je bila zbrana vsa hiša: mati, tete, brati, sestre, bratranci in sestranci, služabniki in služabnice. — Jokali so vsi z očetom na glas. Ta prizor je zmagal tudi mene, udrle so se mi solze. Hitela sem v svojo sobico. Sklonila sem se in objela podobo križanega Jezusa ter prosila, naj me v zadnjem boju podpira. Poglej nebeški Odrešenik, sem vzdihnila, poglej, kako hrabro se bojujem, — toda glej, kako hudo me je zadel ta boj. Tebi se žrtvujem popolnoma. Pokora bodi v prihod-

nje moja tolažba, trpljenje naj me razvedruje, zatajevanje lastne volje naj me kratkočasi. Namesto mehkih kril odevala bode moj život težka kuta, bodeči pas in verige stiskale moje telo. Na trdih tleh bodem počivala, spanje si pritrgovala, postila se bom, čula in molila. Pokoriti križati moram svoje telo, z bičem zatreti njegovo poželjivost. Tako se Ti hočem darovati o Gospod! Ako bi imela tisoč src, bi vsa le Tebi darovala“. — Vsa premagana od bolesi je padla na tla kakor mrtva.

Drugi dan je videla Brešja nenavaden dogodek. Po sredi mesta je drdrala grofova kočija proti cerkvi sester kapucink. V njej je sedela krasno oblečena grofica Marjetica. Za njo se pelje več znancev in sorodnikov. Spremijo jo v cerkvico, posvečeno „Mariji Snežnici“. Vse oči so bile obrnjene na Marjetico. Ginjeni so gledali na njo, ko je med cerkvenim opravilom svojo obleko odložila in vsprejela spokorno samostansko haljo. — Dali so ji ime spokornice Marije Magdalene.

Zdaj so bile njene želje spolnjene. Doseгла je, po čemur je toliko časa hrepenela. Bog si jo je izbral za nevesto. Kdo je bil srečnejši nego ona! Pa tudi sedaj ni dala peklenska kača še miru, še enkrat se je zagnala v grofico.

Ko je Marija Magdalena, nova kapucinka, hotela prestopiti samostanski prag, jo je neka plemenita tovaršica za slovo srčno objela in se razjokala. To je Marijo Magdaleno tako močno ganilo, da bi se kmalu bila kesala svojega sklepa in se vrnila med svet. Vendar se ohrabri in stopi pogumno v samostan in — vrata se zapro za njo. Zapustila je svet —, pa le, da bi živela za blagor svetà in mu pomagala z molitvijo. Njena dobra dela, njena svetost in nebeška moč naj bi priklicale obilen nebeški blagoslov na zemljo.

6. poglavje.

Novicijat in obljuba.

Marija Magdalena je sklenila biti resnična redovnica ter delati čast svojemu stanu. Zato se je natančno držala samostanskega vodila in vestno spolnovala vse dolžnosti svojega stanu. Božja volja ji je bila čez vse; le Bogu je hotela služiti z vso gorečnostjo. V svoji globoki ponižnosti je imela sama sebe za največo grešnico, ki je zaslužila večno kazen. Le zavoljo peterih ran Kristusovih je upala, kakor sama piše, slišati sodnji dan sladke besede: „Pridite k meni izvo-

ljeni nebeškega Očeta, sprejmite plačilo, ki vam je odločeno od začetka sveta“. — Ljubezen do starišev ji ni delala več bridkosti. Spominjala se jih je v molitvi. Nadlegovala in vznemirjala pa jo je misel, da jo morda ne obdržijo v samostanu in da bo morala zopet med svet. In vendar je pozneje pisala, da je bila kot novinka zelo nesrečna. Temu je bila vzrok njena samostanska učiteljica in voditeljca.

Ta je bila sicer jako pobožna redovnica, toda ni poznala visoke popolnosti, do katere se je Magdalena povspela. V tej zmoti se je voditeljica celo izrazila, da mora ves samostanski red propasti zaradi Magdalene. Svojo mržnjo in nevoljo nad Magdaleno je pokazala pri vsaki priložnosti. Za vsaki najmanjši prestopok so najtežje kazni in najostrejši ukori zadeli grofovsko novinko. Njene posebne milosti in razsvetljenja je imenovala porod zmedene domišlije. Za vsako malenkost jo je smešila in sramotila. Pa tudi samostanski spovednik je bil glede Magdalene jako kratkoviden. Vselej je potegnil z voditeljico in ravnal z Magdaleno res preostro. Ni torej čuda, da Magdalena ni imela nobenega zaupanja do njega. Zavaljo neprestanih tožeb so se polastili ti predsodki tudi samostanske prednice in drugih redovnic.

Bližala se je obletnica, odkar je dobila naša Magdalena redovno obleko. Redovnice se zberejo, da bi se posvetovale zaradi Magdalene in njene obljube ter odločile skupno, ali je sposobna za samostansko življenje ali ne. Pri tem se je zdelo, da bo morala mlada grofica zapustiti samostan. Toda človek obrača, Bog pa obrne. Med tem ko so se redovnice zaradi Magdalenine sposobnosti pogovarjale ter sklepale zaradi njene obljube, je klečala ona v svoji celici pred podobo križanega Jezusa ter v solzah Boga prosila, naj se je vendar usmili. Medtem se je neusmiljeno bičala, da je bila vsa krvava.

In glej, kako čuje božja previdnost nad zvesto služabnico Magdaleno. Ko so oddajale posamezne sestre svoje glasove za obljubo ali proti obljubi blažene Magdalene, se je zbudila v srcu vsake sestre po neznanem čudnem upljivu posebna ljubezen in spoštovanje do Magdalene. Ta notranji prevrat je naznanila vsaka sestra skrivaj spovedniku. Sedaj so se tudi njemu odprle oči, spoznal je voljo božjo, ki si je odbral Magdaleno za redovni stan. Osupnjene so gledale sestre po glasovanju druga drugo, ko so videle zgolj bele kroglice v posodi, kamor so jih uložile pri glasovanju. Vsaka je za sebe vedela, da je dala belo kroglico v posodo, a no-

bena skoraj ni pričakovala, da bodo isto storile tudi druge. Vse so bile prepričane, da je očitvidno posegla božja roka med glasovanje. Voditeljica, ki je bila tako nasprotna Magdaleni, je bila odstavljena.

Dne 8. septembra l. 1706 je klečala Marija Magdalena pred altarjem v samostanski cerkvi. Stolni kanonik monsig. Justinijan Avvoltori, ki je pred enim letom Magdaleni podal samostansko obleko, je sedaj sprejel njeno obljubo upričo redovnic in obilnega ljudstva. Tako je bila Marija Magdalena zavezana svojemu nebeškemu ženinu. Nikdo je ni mogel več odtrgati od Njega. Za Njim je vedno zvesto hodila kakor nevesta po križevem potu — na goro Kalvarijo.

7. poglavje.

Mlada redovnica.

Vsemogočni Bog, ki si je izbral svojo zvesto služabnico za strogi redovni stan, je hotel postaviti njeno življenje za zgled ne le sestram redovnicam, ampak tudi drugim kristijanom. Na njo naj bi se ozirali, od nje se učili junaško prenašati različne težave in bolečine ter hrabro

in zmagavno odbijati hude napade zunanjih in notranjih sovražnikov.

Kakor popred je morala njena ljubezen tudi brž po obljubi prebiti mnoge trde preskušnje. Zdi se, da je bila Magdalena Martinengo le za trpljenje na svetu. Bila pa je tudi tako tesno z Jezusom združena, da je ni mogla nobena britkost od Njega odtrgati. Le zanj je hotela živeti, trpeti in tudi umreti. Prešinjena od ljubezni do nebeškega ženina je ponižno z žuljavimi rokami stregla svojim tovaršicam kakor priprosta dekla, ter se hudo zatajevala pri vsaki priložnosti. Nakladala si je silno težavna dela, uzdigovala in nosila neznosna bremena. Vsi udi so jo boleli. Nekdaj se ji pod veliko težo rame izpahne. To ji prizadene hudo trpljenje. Revica ni te nesreče nikomu razodela, ampak tiho trpela brez najmanjše pritožbe. Ker ni bilo ob pravem času potrebne pomoči, se ni dala več že zarasla kost spraviti v sklepe. Vsled tega je prenašala Magdalena vse žive dni velike bolečine, a nikdar ni bifa nejevoljna. Darovala je vse križanemu Jezusu. — Iz goreče ljubezni do Jezusa se tudi nikdar ni izgovarjala in opravičevala, čeprav so jo večkrat po nedolžnem tožili in po krivem kaznovali.

Ko so nekega dne sestre po kosilu krožnike spravljalje in v kuhinjo nosile, pade sama ob

sebi cela vrsta posode ob tla in se vsa razdrobi. Nobena sestra se ne oglasi, da bi bila zakrivila to nezgodo. Toda glej! Magdalena, čeravno popolnoma nedolžna, poklekne pred prednico ter jo prosi, naj njej naloži pokoro, ker se je posoda pobila. Načelnica ne upraša, kdo je temu uzrok, ampak naravnost ošteje Magdaleno prav hudo ter ji ukaže navezati črepinje na trak in jih za kazen tri dni očitno pred vsimi sestrami nositi. Magdalena se je rada podvrgla tej sramoti brez kakega ugovora. Pri drugi priložnosti hiti neka redovnica po mostovžu s steklenico olja. Steklenica ji pade po nesreči iz rok in se razbije. Magdalena vidi tovaršico v zadregi in gre takoj prednici povedat, da se je nekaj neušečnega zgodilo. Namesto prestrašene sestre je bila ona ozmerjana in kaznovana. Vesela je bila te priložnosti, da se je zamogla iz ljubezni do Jezusa zatajevati.

Kdo bi našteval in opisoval še druga skrivna spokorna dela naše pobožne Magdalene! Sedanji razvajeni svet ne ume take ojstrosti; noče nikako zatirati svojih strastij, ničesa odreči svojim razuzdanim željam. Boji se in ogiba vsake pokore, ter zasmehuje najmanjše zatajevanje kot bedarijo. Po zgledu Marije Magdalene naudušene so se tudi njene tovaršice redovnice na skrivnem tako strogo pokorile in zatajevale, da je bila prednica,

boječa se za njih zdravje, prisiljena prepovedati jim vsako telesno mrtvenje, in terjati od njih pokorilno in mučilno orodje. Zauzela se je, ko so ji prinesle biče, bodeče verige in pasove, usnjate križe nabodene in okovane z ostrimi žeblički in druga pokorila. S takim orodjem so te nedolžne device po nauku sv. Pavla iz ljubezni do Jezusa trle, mučile in križale svoje meso, ter ga devale v sužnost duha.

Vendar više kot vse to zasebno zatajevanje in skrivno pokorjenje je cenila Magdalena sveto pokorščino, katero ji je nalagala redovna obljuba. Hitro bi opustila, je večkrat rekla, vsako lastno-voljno pokoro, ako bi spoznala, da mi zavoljo nje ni mogoče spolnovati obljubljenе samostanske dolžnosti. Toda skrivne spokorne vaje je niso nikakor zadržavale v redovnih opravilih; saj je bila celemu samostanu v vsakem obziru najlepši zgled. Spodbujena od lastnega spovednika, ki je vedel za vso njeno strogo pokoro, hodila je stanovitno naprej po trnjevi poti zatajevanja in mrtvenja. Bog je hotel iznova pokazati resnično pobožnost in pravo ljubezen svoje služabnice. Zato je dovolil hudobnemu duhu, da se še enkrat z vso silo zažene v Marijo Magdaleno. Pa tudi sedaj se je hrabro borila proti peklenški moči in jo junaško zmagala.

Po temi k luči.

Kakor vsi ljubljenci božji je imela tudi Marija Magdalena tenko, občutljivo vest. Dobrotljivi Bog jo je tudi, kakor znano, obsipal z nenavadnimi milostmi. Pri tako pobožnih dušah je treba spovedniku, kot duhovnemu voditelju, poleg učenosti in izkušenosti še posebne previdnosti in modrosti. Marija Magdalena je močno želela opraviti dolgo spoved in popolnoma razodeti spovedniku svoje srce. Spovednik pa ji to odločno prepove. Vsled tega je bila močno potrta in nemirna. Črez dve leti dobi samostan drugega spovednika. Marija Magdalena ponovi svojo prošnjo in odkrije v dolgi spovedi svojo vest ter se obtoži vseh resničnih in dozdevnih grehov od rojstva do tiste ure. In glej! Pri tej priči izgine dozdanji strah in nepokoj. Njena duša se odpočije pri Srcu Jezusovem. Zopet občuti nedopovedljivo veselje in sladek mir. Pa le kratek čas je uživala to srečo. Razun navadnega vsakdanjega premišljevanja imajo po vseh samostanih vsaj enkrat na leto še posebno ojstre duhovne vaje, ki trpijo po pet, deset in tudi več dnij. — Tako pobožnost so imele tudi sestre kapucinke

v Brešji, kjer je živel naša Marija Magdalena. Dotična premišljevanja je vodil takrat neki duhoven iz Jezusove družbe. Škoda le, da se učeni in zgovorni Pater ni zadosti oziral na svoje poslušalke. Pridigal je oistro, kakor da bi imel pred seboj zgolj zastarane trdovratne grešnike, ne pa tihe, mehkočutne, po svetosti hrepeneče redovnice. Opisaval jim je z gorečimi, pretresljivimi besedami hudobijo greha, oistrost božje pravičnosti, grozo sodnega dneva i. t. d. Redovnice so bile silno znemirjene in zbegane. Strah in obup je preuzel posebno našo blaženo Marijo Magdaleno. Polastila se je revice nesrečna misel, da je od Boga vekomaj zavržena, da za njo ni nobene pomoči, nobene rešitve več. Prekanjeni satan je porabil to priložnost ter dražil njeno razuneto domišljijo z različnimi podobami. Poglejmo kaj o tem sama sporočuje v svojem zapisniku.

„Zdelo se mi je, da stojim pred neizprosnim sodnikom. Strah me je obšel pri pogledu moje velike grešne butare. Udrle so se mi solze in začela sem bitko jokati ter obupno zdihovati: Moj neskončno dobrotljivi usmiljeni Bog, ali me res hočeš pahniti izpred svojega obličja. Ako si odločil, da Te ne smem ljubiti v prihodnjem večnem življenju, o dovoli mi, večna lepota in

svetost, da Te smem iz celega srca brezmejno ljubiti vsaj zdaj, dokler sem še na svetu“.

Razdražena domišlija in notranja stiska je njenemu šibkemu zdravju zelo škodovala. Vsa preplašena je nevarno zbolela. Zdravniki so zmajali z rameni in povedali, da so bolnici dnevi seštet. Revica je ležala žalostna v svoji celici ter bridko zdihovala: „O ljubi Jezus, torej se moram res kmalu pred Tvojim sodnjim stolom pokazati! Ali me hočeš res vekomaj pogubiti! Dobrotni usmiljeni Gospod, nikar me ne zavrzi“. Revica pokliče duhovnika, in se spové; vendar ni tolažbe. Sprejme sv. popotnico, toda zdi se ji, da ji je izginila sv. hostija z jezika. To je smatrala za gotovo znamenje večnega pogubljenja.

Med mnogimi imenitnimi osebami, ki so Marijo Magdaleno dobro poznale in spoštovale, je visoko cenil služabnico božjo tudi kardinal Baduaro. Ko so mu povedali, da je pobožna redovnica za smrt bolana, jo pride obiskat in želeč bolnico potolažiti, ji reče prijazno: „Blagor ti, ljuba hči, kmalu boš združena za vselej z milim ženinom v nebesih“. Bolnica pa odgovori visokemu gospodu sicer s šibkim glasom, toda odločno: „Jaz ne maram, in nočem še umreti“. Te čudne besede so kardinala močno drgnile, vendar pa ni hotel o pobožnosti Marije Magda-

lene nikakor slabo soditi. Ko jo je po očetovsko podučil in opominjal, ji je podelil blagoslov in odpustke za poslednjo uro in se od nje poslovil. Želeč, da bi se bolnica popolnoma udala v voljo božjo in dobro se preskrbela za pot v večnost, ji pošlje o. Katarinija, izvrstnega redovnika iz Jezusove družbe. Pobožni in modri Pater je kmalu spoznal vzrok njenega nenavadnega dušnega stanja. Njegove modre, tolažbepolne besede so blagodejno uplivale na srce revne Marije Magdalene, ter razkadile vse nadležne dvome in skušnjave. Ko se je še enkrat spovedala črez celo življenje, je zginil ves strah. V njeno srce se je naselil nepopisen sladek mir. Z dušnim pokojem se je kmalu povrnilo tudi telesno zdravje. — Bog je hotel svojo zvesto služabnico nekoliko poplačati za tako potrpežljivo prestane bridkosti in hrabro premagane skušnjave. Zato je napolnil njeno dušo z neizrečenim, nadzemeljskim veseljem, pa tudi z mogočnim studom nad vsakim grehom. Prešinjena od silne ljubezni do Jezusa in od groze pred grehom se je zopet lotila privajenih ostrih spokornih vaj. Neko noč je šla v stranski mostovež, da bi v sveti tihoti pred podobo nebeške Kraljice molila in svoje grehe objokovala. Med molitvijo uzame bič in se neusmiljeno do krvi pretepa, potem pa tolče s kamenom po telesu

s tako silo, da si rebro pokvari. Pa glej čudo! Sama nam pove, da zavoljo plamteče ljubezni do Boga in globokega studa nad grehi še čutila ni nobene telesne bolečine. Brž potem hiti v molišče, pade na kolena pred sv. Rešnjim Telesom in zdihuje iz celega srca: „Usmili se me o Jezus, usmili se me!“ Pri tej priči se molišče razsvetli. Marija Magdalena se zgane od svetega strahu in koga zagleda? Sam Jezus stoji v veličastni obleki pred svojo služabnico, položi ji roko na glavo in jo milo nagovori: „Zaupaj moj otrok, potolažena bodi, vse grehe sem ti odpustil“. Kdo bi popisal veselje Marije Magdalene! Sam Jezus jo je zagotovil, da so vsi njeni grehi odpuščeni. Vendar pa ni bila zavoljo te sreče in izvanredne milosti nikakor preuzetna ali napuhnjena. Imela je vedno pred očmi Gospodov nauk: „Kdor misli da stoji, naj gleda, da ne pade“.

9. poglavje.

Žarki ljubezni.

„Marija Magdalena je trdno sklenila“, tako pripoveduje pisalec njenega življenja, „da si bo vselej prizadevala svojemu nebeškemu ženinu

od dne do dne bolj dopasti in se z gorečo ljubeznijo vedno tesneje žnjim združiti“. Zato je hrepenela po največi svetosti, ki je revnemu človeku le mogoča. Pred očmi je imela le Jezusa samega; Njega je hotela posnemati, po Njegovem zgledu doseči največo popolnost. In res, kdo bi zamogel popisati njeno natanko pokorščino, njeno skrajno uboštvo, njeno brez primere veliko potrpežljivost, uzvišeno ljubezen do Boga in bližnjega, nedosežno gorečnost v spolnovanju vseh redovnih dolžnostij!

Pa vse to ni bilo blaženi Mariji Magdaleni zadosti. V plamteči ljubezni je hotela Bogu še večí dar pokloniti. Zavezala se je sama sebe, da bode vselej in v vseh okoliščinah, in sicer pod smrtnim grehom, le to storila, kar bo po njenem spoznanju najpopolnejše in Bogu najbolj ušeč. Taka obljuba je bila hudobnemu duhu jako zoprna. Zato je hotel Mariji Magdaleni naudihniti misel, da bo ravno ta zaveza uzrok njenega večnega pogubljenja. Tudi spovednik ni maral odobriti njenega sklepa, temveč ji je na vso moč odsvetoval od njega. Ona pa se zaupno obrne na duhovitega, zvedenega in pobožnega kardinala Badnara in mu predloži spisano zaobljubo. Kardinal je sicer poznal resnično pobožnost Marije Magdalene, vendar se je čudil

nenavadnemu junaškemu sklepu. Po modrem premišljenju in tehtanju te obljube, je razsodil, da je treba obljubo nekoliko premeniti in olajšati. Marija Magdalena je bila hvaležna kardinalu za modre nauke in je pre naredila svojo obljubo, kakor ji je bilo nasvetovano. Pogledjmo kako se glasi: „Brez mene ne morete ničesa storiti“, govori Odrešenik, „in jaz trdim, da premorem vse ž Njim, ki mi daja moč“.

„Dobro veš, moj Gospod, da močno želim Te ljubiti iz celega srca, ter Ti zmiraj in povsod z največo unemo najzvestejše služiti. Da se ta moja vroča želja spolni, hočem Ti pokloniti nenavaden dar. K temu me opominja notranji glas in spodbuja Tvoja milost. Zato poglej, presveta Trojica, pred Teboj klečim jaz sestra Marija Magdalena, revna ničvredna kapucinka, in obljubim upričo preblazene Device Marije, angela varha in vseh svetnikov v nebesih, da bom odslej zmiraj le to mislila, govorila in delala, kar bo po moji zreli presodbi najpopolnše in Tebi, veličastni Bog, najljubše. Ti trojedini Bog si moj Gospod, Tebi se priporočim, Tebi se popolnoma izročim. Tebe hočem moliti, le Tvojo sveto voljo spolnovati. Zapustil si nam, premili Odrešenik, najlepši zgled vseh čednostij. Tebe bom vselej vestno posnemala. Ponižna hočem

biti, kakor Ti, potrpežljiva, uneta za Tvojo čast in hvalo v goreči neprenehani molitvi. Ogibala se bom posvetne sladnosti, varovala se vsake mehkužnosti. Objemala bom z veseljem težave križ in trpljenje. Molčati hočem zmiraj in povsod; zatajevati lastno voljo ter vselej živeti upričo Tebe le po Tvoji volji kakor najzvestejši in najhvaležnejši otrok. Odslej bodi le Tvoja tudi moja volja. Lastni volji se odpovem za vselej; lastnih želj nočem imeti nikoli. Tvoja sužnja hočem biti. S to veliko vesoljno obljubo združim vse druge desedanje sklepe. To je moj prostovoljni resni dar. Sprejmi ga, o veličastni Bog, kot žgalno daritev, pa pomagaj mi tudi o Gospod, da tej obljubi vedno zvesta ostanem. Toda bati se je, da se bode hudobni duh z vso silo v mene zaganjal, in da bode moja spačena narava poskušala ta sklep omajati in podreti, — zato o Gospod ga sedaj potrdim z oestro obljubo, od katere nočem biti nikoli oproščena. Še enkrat Te prosim na kolenih, oj vseмогоčni Bog, pomagaj mi zavoľjo predrage krvi Jezusove, stanovitno do smrti spolnovati to obljubo“. To imenitno obljubo je spisala blažena Magdalena Božični dan 1. 1712, ko je bila stara 24 let.

Samostanskemu spovedniku ni bila ta Magdalena zaobljuba nikakor po godu. Marija

Magdalena je vse natančno držala, kar je Bogu le iz velike in čiste ljubezni obljubila, in je večkrat s kipečim srcem ponovila to sveto zavezo. Tudi je vse njeno obnašanje očitvidno razodevalo njeno resnično pobožnost in svetost; vendar pa so ji premalo skušeni in kratkovidni ljudje očitali, da se hoče pred svetom pokazati kot svetnica, da je njena zaobljuba nespametna in predrzna, sad skritega napuha in znamenje grde hinavščine. Take krivične sodbe so prizadele Mariji Magdaleni veliko bridkosti in skrbi. Dve leti je morala požirati take žaljive in sramotilne opazke. Konečno je dobil samostan novega spovednika iz Jezusove družbe. Temu je popolnoma odkrila svoje srce. Pobožni in modri spovednik jo je tolažil in pomiril ter spodbujal, da naj le ostane zvesta svoji zaobljubi.

In res ravno ta zaobljuba jo je podpirala v poznejšem bridkem življenju, in ji prinašala v vseh težavnih opravilih in hudih skrbih potreben pogum, moč, mir in veselje. To poroča tudi pisalec njenega življenja rekoč: „Če bi se tudi celi svet okoli Marije Magdalene porušil in v prah razsul, bi se ona ne ustrašila, ne ganila. Vedno je imela Boga pred očmi in sred srca. Nepremagljivo moč in krepost je dobivala iz junaško opravljene zaobljube ter dejansko potr-

dila besede sv. Pavla: „Vse premorem v njem, ki mi da moč“.

10. poglavje.

Vsakdanja opravila. — Milosti božje.

Marija Magdalena je imela svoje posebno veselje v molitvi in duhovnih vajah. Kakor njena patrona, je tudi ona rada sedela pri Jezusovih nogah in premišljevala njegove nauke in zgled. Vendar pa se ni nikoli branila tudi drugih samostanskih opravil. Ponižna in vesela se je lotila vsakega dela, katero ji je nalagala sveta pokorščina. In takih navadnih, vsakdanjih del je imela celo vrsto. Čeravno plemenitega stanu in hči visokorodnega grofa, je Marija Magdalena kakor navadna dekla pometala kuhinjo, brisala mize in stole, pomivala skleda, snažila in čedila posodo, prinašala vodo, cepila drva i. t. d. Brez ugovora se je radovoljno z veliko unemo poprijela vsakega dela, vsake postrežbe kakor priprosta služabnica. Prosila je pa tudi na kolenih svoje prednice, da naj potrpijo ž njo in ji blagovoljno odpustijo, ako ne opravi vsega prav, in da naj ji nikar ne prizanašajo s težkim delom zavoljo navidezne telesne šibkosti; kajti ona ima trdna pleča in se čuti močno tudi še za večje težave.

Kaj hočemo povedati o njeni zmernosti v jedi in pijači. Čeravno se je pri težkem delu trudila in potila, ni marsikateri dan ničesa užila razun čiste juhe, in še tej je iz pokore primešala grenko zeliše, ali jo celó potrosila s pepelom. Nekaj drugih jedij si je še le tedaj privoščila, ko so bile že nekoliko pokvarjene in so imele zoprn okus. Ker se je poprej zaobljubila iz ljubezni do križanega Jezusa vedno se pokoriti in trpeti, je zdaj prosila spovednika o. Kontarini-ja, ki jo je dobro poznal, naj bi smela to storiti tudi gledé jedi in pijače. On ji sicer ni hotel tega popolnoma prepovedati, ker so se tudi drugi veliki svetniki čudovito zatajevali in pokorili, vendar ji je iz važnih uzrokov odsvetoval od prevelike ojstrosti. Marija Magdalena je rada ubogala in se ravnala po njegovem nasvetu.

V svoji goreči ljubezni do Jezusa je močno želela občutiti vsaj najmanjši del njegovega strašnega trpljenja; posebno je prosila za milost, da bi smela sočutiti njegovo bridkost na oljski gori, ko je krvavi pot potil. In glej, Odrešenik je uslišal prošnjo svoje služabnice. Odslej se je polastila Marije Magdalene vsaki četrtek neizrečena žalost in bridkost. Občutila je tudi njegove bolečine, katere je prestal, ko so ga strnjem kronali, in njegove neznosne težave, ko je hodil

po križevem potu. To se je godilo ob petkih. Obdajale so jo tako hude bolečine, da je trpeča služabnica božja močno zaječala in se zgrudila na tla. —

Znamenja svetih Jezusovih ran se niso sicer pokazale zunaj na telesu Marije Magdalene, zdi se pa, da ji je Jezus podelil tudi to posebno milost, pa le na neviden notranj način, kakor sveti Katarini Sijenski. To se da sklepati iz besed, katere je Magdalena nekdanj po zgledu sv. apostola Pavla izgovorila: „Poznam neko dušo, kateri je hotel Gospod očitvidno podeliti svoje svete rane, ona pa ga je prosila, naj ji podeli to milost na skriven način. In Gospod je uslišal ponižnjo prošnjo“. Po Magdalenini smrti je povedal njen spovednik, kanonik Onofrio, ko je bil o tem uprašan, da je Kristus Mariji Magdaleni to milost resnično podelil. Posebno velika milost za Marijo Magdaleno je bilo čudovito znamenje njene duhovne poroke z nebeškim ženinom. O taki skrivni poroki se bere v življenju tudi nekaterih drugih svetih devic. Čutila je in videla na prstu neizrečeno krasen prstan, katerega pa ni videl nobeden drugi. Nekega dne jo prime redovna sestra za roko in zapazi po posebnem božjem dovoljenju prstan na njeni roki. Ker je Magdalena spoznala, da je za tovaršico to velika

duhovna dobrota, ji ne brani ogledati si prstan, temuč ji spodbudno reče: „Le pogumna bodi, ljuba sestra, le zatajuj se, le premaguj se! Vidiš kako lepe reči ima nebeški ženin za svoje neveste“.

Dasiravno je Bog svojo služabnico Marijo Magdaleno s tako nenavadnimi milostmi in čudovitimi odlikami počastil, vendar ni prišla do nje-nega srca nikoli niti najmanjša senca preuzetnosti, ali napuha. Tudi kot uzvišena nevesta Kristusova se je vselej pokazala kakor preponižna dekla Gospodova in skromna, revna kapucinka. Zapustila je sicer zapiske, v katerih pripoveduje o svojem redovnem življenju in tesnem občevanju z Bogom, zapisala pa je to le iz zaobljubljene pokorščine, na strogo povelju samostanske prednice in svojega spovednika. Želela je pa in prosila, da bi bili tisti zapiski po njeni smrti popolnoma pozabljeni, in da bi se za njo celo nikdo ne zmenil. Rekla je tudi večkrat v svoji ponižnosti, da za tako veliko grešnico kakor je ona, bi bil najspodobnejši grob na gnojišču. Pa Bog je drugače sodil in odločil. Prav zavoljo njene globoke ponižnosti, ki je bila najboljši dokaz prave svetosti, so jo postavile redovne sestre kot luč na svetilnik ter ji izročile najvažnejše opravilo v samostanu.

Blažena Magdalena voditeljica novink.

Redovne tovaršice, vsakdanje priče Magdalene prave svetosti, so že davno mislile, da bi bila ona kot izvežbana kapucinka in vseskozi zgledna redovnica najbolj sposobna voditi mlade redovnice po potu samostanskih čednostij. Za to so jo tudi l. 1723 soglasno izvolile za voditeljico in učiteljico samostanskim novinkam.

Ponižno Magdaleno je ta izvolitev bridko iznenadila. Trdila je, da tega ni vredna, in nikako sposobna za tako mesto. Prosila je, naj ji tega za prihodnost celega samostana tako važnega in odločilnega opravila nikar ne nakladajo. Pa redovnice niso odstopile od previdno storjenega sklepa. Magdalena se je udala v voljo božjo in ponižno iz pokorščine preuzela skrbi in truda-polno delo, pa tudi iskreno je molila, naj bi dobrotni Bog razsvetlil njen um in blagosloveč vodil njo in izročene ji gojenke.

Mariji Magdaleni je bil znan pregovor, da besede le mičejo, zgled pa tudi uleče. Zato si je pri uzgoji vselej prizadevala svoj nauk potrditi tudi z lastnim obnašanjem. Gojenke so rade poslušale zlate besede preskrbne voditeljice, pa

tudi na lastne oči gledale, v kako lepem soglasju s temi nauki je njeno uzorno življenje. Da bi duševne nepopolnosti pri posameznih gojenkah ozdravila, jih je po nauku sv. Gregorja skrbno vadila v onih čednostih, ki so takim slabostim ravno nasprotne. Bog ji je pa tudi v tem obziru podaril veliko previdnost in razsodnost.

Pri kapucinkah je bila navada, da so dobile novinke, brž ko so prišle v samostan, redovno obleko brez navadnih cerkvenih obredov, in so bile še le nekoliko pozneje slovesno pred altarjem kot prave redovne novinke oblečene. Takim poskusnim novinkam je ukazala nekdanj voditeljica Marija Magdalena, naj slečejo samostanski habit in oblečejo spet svojo posvetno obleko, ter naj tako opravljajo svoja odločena vsakdanja dela. Magdalena je oestro gledala, kako se posamezne obnašajo. Zapazila je pri neki priložnosti, da jedna izmed njih posebno nečimerno ogleduje svoje lepe rokavice. Pri tej priči ji zapove, da naj hitro obleče samostanski habit in z golimi rokami nabaše koš gnoja. Za Emilijo, tako ji je bilo ime, je bilo to povelje jako nepovoljno, ker so ji nekatere tovaršice, ki so poznale njeno preuzetnost, zavoljo omazanih rok nagajale. Magdalena pa stopi k njej in ji prav prijazno reče

na uho: „Spomni se, Emilija, tvoje nečimernosti nad lepimi rokavicami“.

Marija Magdalena je vse slabosti svojih učenk karala, posebno je obsojala in tudi kaznovala lastno ljubezen in trmo, vendar pa je tudi brezizjemno vse novinke nepovedno ljubila. Vsaki čas, po dnevi ali po noči so smele priti mlade redovnice k njej in so lahko zaupno razodele svoje težave, dvome in skušnjave. Opominjala jih je ter spodbujala k čednosti, zatajevanju in sploh vestnemu spolnovanju samostanskih dolžnostij. Pa spodbujala jih je in učila posebno z lastnim lepim zgledom.

Skrbela je tudi in gledala, da so se gojenke zunanje dostojno obnašale. K temu jih je spodbujala z besedami, pa tudi z lastnim ljubeznjivim vedenjem. Pa ravno zavoljo tega obnašanja se je polastila neke novinke po nauidihu hudobnega duha drzna misel, da Marija Magdalena — ali norí, ali pa je grda hinavka. Vsled te nesrečne misli je revica zgubila vse zaupanje do svoje skrbne voditeljice. Magdalena je kmalu spoznala, da se je učenka nekoliko spremenila. Zato je za njo molila in se postila. Zdelo se je pa vse zastonj. Novinka je postajala vedno hujša in ni mogla več prijazno pogledati Magdaleno. Magdalena je bila zavoljo deklice v hudih skrbih.

Bala se je za njeno dušno srečo. Konečno pokliče učenko k sebi v sobico, jo ljubeznjivo objame in tako milo in lepo popraša po vzroku njenega čudnega obnašanja, da se novinka razjoka in ji vse odkritosrčno razodene. In kaj je rekla Marija Magdalena na to? Čudi se ponižnim besedam: „Hvala ti, moj ljubi otrok“, je rekla, „le večkrat pridi k meni in me spomni mnogih mojih slabostij; saj dobro vem, da sem velika reva“. Ta globoka ponižnost je novinko osupnila. Odslej je spoštovala in častila Magdaleno kakor svetnico.

Pisalci Magdaleninega življenja pripovedujejo, da so se razun omenjene novinke tudi druge starejše redovnice proti njej prav zaničljivo obnašale. Posebno tri ali štiri izmed njih so jo hudo sovražile, črtilе in preganjale. Blažena Magdalena je morala na lastne ušesa slišati žaljivo in sramotilno očitiranje, da ne uzgaja redovnic, temveč gade, ki bodo pozneje le strup sikale proti samostanskim tovaršicam. In glejte čudo! Marija Magdalena je to strupeno obrekovanje molče prenašala. Zdelo se je celo, da odobruje sovražne besede svojih nasprotnic. Tožile so jo tudi pri viših cerkvenih oblastnijah. Zavoljo njihovih lažij je morala Marija Magdalena veliko trpeti. Prepovedano ji je bilo, da ne sme z novinkami o

dušnih in vestnih zadevah ničesa govoriti. Toda ta prepoved je bila kmalu preklicana. Duhovna gosposka je spoznala Magdalenine velike čednosti in ji povrnila prejšno čast. Kljub grdemu obrekovanju in sramotenju so novinke svojo skrbno voditeljico vendar visoko spoštovale in častile; saj so poznale njeno pravo pobožnost in bile priče njenih posebnih milostij. Neki božični praznik so slišale, da Magdalena z nekom glasno govori v svoji celici. Imela je nadzemeljsko prikazen. Stopivši iz celice je bila še vsa zamaknjena in je govorila o učlovečenju Jezusa Kristusa tako zvišeno in naudušeno, da so učenke strmele. „O kako krasno, kako ljubo in milo je božje Dete“ je zdihnila. Kmalu se je zdramila in se ponižno v nekaki zadregi izgovarjala: „Sanje so bile, le sanje“.

Vestno in častno je torej spolnovala svoje dolžnosti. S skrbjo in ljubeznijo prave matere je podučevala, gojila in vodila svoje novinke. Živela in trpela je le za Boga. Trudila se je za srečo izročениh ji novink. Poglejmo na koncu tega poglavja, kako je blažena Magdalena za svoje gojenke vsaki dan molila. Ta molitev razodeva njeno iskreno ljubezen do mladih kapucink, pa tudi priča o njeni visoki popolnosti in svetosti. Ta molitev se glasi tako-le: „Dodeli, o

Gospod, svojim zvestim nevestam vse potrebne milosti. Razsvetli njih um, ogrej njih srcé, vodi jih po poti redovne popolnosti, mene pa pusti segnjiti v neizrečenih mukah brez pomoči in tolažbe. Vsi naj se vzdignejo proti meni in naj upijejo: Proč s to grešnico, ki je zdavno zaslužila smrt. O Gospod, vzemi me iz tega sveta, saj sem jaz uzrok, da Ti ljudje tako nezvesto služijo“.

12. poglavje.

Vratarica in opatinja.

V vseh samostanih, posebno v onih redovnih hišah, ki se pečajo večinoma z molitvijo in pre-mišljevanjem, zadene vratarico naj sitnejše in naj nadležnejše pa tudi jako težavno in odgovorno opravilo. K samostanskim vratom pridejo razno-vrstni ljudje, ne samo lačni otroci in berači, ki prosijo kos kruha, ampak tudi odličnejše osebe, ki iščejo potrebnega nauka, sveta in tolažbe. Vratarica mora biti vedno na nogah; vsaki hip se oglasi zvonec in jo pokliče k vratom. Tako nepokojno opravilo pa krati molitev, moti pre-mišljevanje.

Pri kapucinkah v Brešji so tudi potrebovali

nove samostanske vratarice. Redovnice niso dolgo ugibale, katero bi izbrale za to mesto. Izvolile so Marijo Magdaleno, prepričane, da bo ona kot posebno natančna in pobožna redovnica tudi izvrstna vratarica. In res, vsled goreče ljubezni, ki je tesno vezala njeno srce z Jezusom, ni trpela Marija Magdalena nobene škode v novi nepokojni službi. Njena svetost je marveč mogočno uplivala na vse, ki so prišli po oprasku ž njo v dotiko. Vsakdo se je povrnil od samostanskih vrat začuden, podučen in spremenjen. Ni čuda, ako pisalec Magdaleninega življenja trdi, da se ni mogel nikdo ustavljati moči njene svetosti; vsakega je njen zgled ganil in zmagal.

Trumoma so prihajali raznovrstni ljudje pred vrata revnih kapucink ter poslušali Magdalenine duhovite in zlate nauke o božji ljubezni, o pravi sreči mirne vesti, o veselju čistega srca i. t. d. Poleg resnoličnih možev in žen stala je cvetna nežna mladina, tik priprostega delavca videl si plemenito gospodo in škofo. Vsi so bili podučeni, potolaženi, spodbujeni, okrepcani in so se vrnili nekako pomlajeni in olajšani domov.

Pri takih priložnostih so se primerili, kakor pričajo listine, tudi nenavadni, čudoviti dogodki. Tukaj omenimo izmed mnogih le jednega. Nekega

dne obišče blaženo Marijo Magdaleno imenitna gospa z mlado, odrašeno gospico. Med tema dvema je bila velika razlika. Naudušene besede blažene Magdalene so segale globoke v srce priletne gospé; kar strmela je nad zlatimi nauki. Njena mlada tovaršica pa je ostala mrzla in neobčutna. Videlo se ji je na obrazu, da jo taki pobožni razgovori ne le prav malo mikajo, temveč zelo dolgočasijo. Pa kdo bi se temu čudil, saj je bila zaročena nevesta in je mislila le na cve-točo zlato prihodnost. Toda glej pri tej priči se ji spremeni lice. Deklica povesi oči, zdihne globoko in joče. — Uprašana, odkod ta nenadna žalost, odgovori gospica s pretrganim glasom: „Jaz želim biti kapucinka. Nevidna moč se me je nenkrat polastila in me uleče v samostan. Toda slovesno dana beseda in zaroka mi tega nikakor ne pusti“. Magdalena jo potolaži in zagotovi, da to nenadno hrepenenje prihaja od Boga in se bode tudi spolnilo. Povedala ji je, da zaročenec že pozna njeno nagnjenje in njeno hrepenenje in da jo popolnoma oprosti dane častne besede. Zgodilo se je res vse tako, kakor je povedala blažena Magdalena. Deklica je postala kapucinka in je bila kot izvrstna redovnica lepota in čast svojega stanu.

Božja previdnost je namenila Magdaleni še

višo čast in ji odločila najodličnejšo mesto v samostanu. Bližale so se postavne samostanske volitve. Blažena Magdaleua je poznala svoje redovne sestre in je slutila, kaj jo čaka. Zato je hotela poslati po svojem spovedniku pismo v Rim, v katerem je prosila, da bi jo sveti oče, papež Benedikt XIII. za vselej oprostil vsake samostanske predstojniške časti. Toda spovednik ji tega nikakor ne dovoli, ampak jo opomni na zaobljubljeno pokorščino. Dne 28. junija l. 1732 so se zbrale upričo kardinala Kverinija sestre kapucinke, da bi izvolile novo samostansko prednico ali opatinjo. In glej, izvoljena je bila soglasno Marija Magdalena. Še nikoli ni prizadela blaženi Magdaleni pokorščina tako velike težave kakor zdaj. Jokala je in na kolenih prosila kardinala, naj ponovi volitev, da bo druga sestra izbrana, ker ona, vsestransko šibka in bolehná, ni nikakor sposobna za to mesto. Pa vse prošnje so bile zastonj. Kardinal je odločno potrdil volitev in Marija Magdalena je morala iz pokorščine preuzeti vodstvo samostana.

Kmalu se je pokazalo, da so bile kapucinke pri tej izvolitvi jako srečne; kajti izročile so samostanske vajeti spretnim rokam. Marija Magdalena je bila tudi kot opatinja na pravem mestu, živo vodilo sestram in celemu samostanu. Že

poprej je bila zgledna redovnica, in zdaj bila je izvrstna prednica. Saj nam je znana iz prejšnjih poglavij njena ljubezen do Boga, njeno zatajevanje, gorečnost v molitvi, ojstra spokornost, njene izvanredne milosti ter čudni nebeški darovi. Vse prejšnje čednosti in vrline so se v novi službi podvojile, nebeški darovi in izvanredne milosti so se pomnožile. Neko silno mrzlo zimsko noč je molila Marija Magdalena z redovno sestro v najskrivnejšem kotu samostana v tako imenovani „pušavici“. Sestro je neznosno hudo zeblo. Revica si ni mogla nikakor nog ugreti. Ko se pomakne nekoliko bližej k opatinji, se polasti nenavadna gorkota celega njenega života. Čutila je, da prihaja ta čudežna toplota od Marije Magdalene, katera je vsa kipela v silni ljubezni do Jezusa. Nekega dne so bile vse sestre redovnice priča posebne čudne prikazni. Ko je Marija Magdalena pokleknila k odprtemu oknu pri altarju, da bi prejela sv. obhajilo je izletela v nenavadni svetlobi iz ciborija sv. hostija in se ulegla na jezik blažene Magdalene.

Pa tudi zunaj samostana se je pokazala čudežna moč in blagodejen upliv zveste božje služabnice. Nekdo je bil dolžan Magdaleninemu bratu veliko svoto denarja, pa ni mogel poravnati dolga ob določenem času. V silni zadregi

se je oglasil pri Mariji Magdaleni in ji zaupno potožil svojo stisko. Magdalenina beseda je pomagala. Brat je podaljšal plačilni obrok in sporočil dolžniku: Plačal bodeš, kedar ti bo mogoče.

V pustnem času norí več ali manj celi svet. Uganjajo se prav vesele in doutipne pa tudi neslane in pohujšljive burke. L. 1737 so prirejali nekateri mladi plemenitaši v Brešji nedostojno, pohujšljivo pustno veselico. Modrejši meščani, posebno skrbni očetje in matere so se temu na vso moč upirali, — toda zastonj. Ko je bilo že vse pripravljeno, izve tudi opatinja Marija Magdalena, kaj se ima goditi. Začela je jokati, moliti in Boga prositi, naj nikar ne dopusti tega očitnega pohujšanja. Prosila je tudi duhovsko in svetno oblast, da naj zabrani spodtikljivo grešno veselico. Pa nič ni pomagalo. Pretila jim je celó z božjo kaznijo. Veseljaki se niso zmenili za žuganje. Toda glej, božja roka je posegla vmes. Bil je praznik sv. Faustina in Jovite dne 15. februarija. Ravno ko je dospela razujzdanost do vrhunca — se zgrudi najhujši razgrajalec od kapi zadet mrtev na tla. Ta očividna kazen božja je prestrašila celo Brešjo. Nori burkarji so umolknili in se poskrili. Pohujšanje je bilo zabranjeno.

Še mnogo bi se dalo pisati o čudodelnem življenju blažene Marije Magdalene, vendar pa naj to zadostuje za malo knjižico.

Blažena smrt.

Kakor že vemo. je preuzela blažena Magdalena vodstvo samostana le iz gole pokorščine. Zato se je veselila, ko so se bližale po samostanskih postavah natančno zopovedane nove volitve in ž njimi tudi konec njene predniške časti. Sestre so morale, čeprav nerade, misliti na drugo prednico. Meseca julija 1. 1733 je bila izvoljena nova opatinja na mesto blažene Magdalene. Toda sestre so želele, naj bi modra in previdna Magdalena novo prednico s svetom in dejanjem podpirala in tudi zanaprej s prelepim zgledom celi samostan spodbujala. Zato so jo iz hvaležnosti in ljubezni izvolile za namestnico opatinje. V tej službi se je polastila služabnice božje žalibog, huda — smrtna bolezen. Slabela je od dne do dne. Med neznosnimi bolečinami so pešale bolj in bolj njene moči. Cela štiri leta je nosila trpeča reva ta veliki, težki križ, dokler ga ji ni odzel nebeški ženin. Večkrat so se bale sestre, da jih zdaj in zdaj za vselej zapusti; ona pa jih je totažila rekoč: O ne, zdaj še ne umrjem, vsaj nekoliko časa še bodem živela. Dasi je bila tako hudo bolana, so jo

sestre vendar l. 1737 zopet izvolile za prednico. To priča, da so jej bile sestre, kakor dobri otroci skrbni materi, popolnoma udane.

Veliki četrtek tistega leta je govorila Magdalena pred svojimi sestrami v veliki sobi o presvetem Rešnjem Telesu tako naudušeno, da so se vse jokale. Pri tej priložnosti se je pokazala njena telesna slabost. Prenesti so jo morale v bolniško sobo. Kmalu se je videlo, da so bolnici ure štete. Ločitev je morala priti hip na hip. V rokah je držala sv. križ, oči je imela uprte na podobo svetega Alojzija, kateremu je bila sorodna po krvi, podobna po nedolžnosti in spokornosti. Silno vesela je zdihnila: „Kmalu se ločim; pridem, pridem, gotovo pridem“. Sprejela je sveto popotnico in sveto poslednje olje. Kmalu potem pa je rekla: „Ako ne bodete, kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo“. Sestra, ki je bolnici stregla, jo upraša ljubeznjivo, ali hoče postati otrok. „Se ve da“, odgovori opatinja, „Bog mi gotovo podeli to milost“. — Marija Magdalena je povedala v preroškem duhu že poprej vse okolščine svojega pogreba. Takrat je bila pri mnogih redovnih hišah in tudi pri kapucinkah navada, da so svoje mrliče položili na pripravno desko in jih tako pokopali.

Nekdaj so se pogovarjale kapucinke v Brešji

s svojo prednico in ugibale, katerega novega spovednika jim škof odloči. Marija Magdalena je rekla: „Marko Sajano bo spovednik, on me tudi pokopa v krsti“. Sestre so se pri teh čudnih besedah izvedavo druga drugo pogledale. Pozneje so se pa prepričale, da so bile te besede popolnoma resnične. — Konečno dozori zadnji dan Magdaleninega pozemeljskega življenja 27. julija 1787. Sestre so zapazile, da je postalo obličje umirajoče pomlajeno, lepo in čvrsto kakor obrazek ljubeznjivega otroka. Tudi pri molitvi je izgovarjala besede kakor nedolžno dete. Zdaj stopi spovednik k bolnici in jo upraša: „Mati prednica! ali se hočete preseliti v sveti raj?“ Nepovedljivo vesela mu rahlo odgovori, da hoče iti k Jezusu. Duhovnik ji podeli svete odpustke za umirajoče. Ko so bile molitve končane, je segla z desnico po blagoslovljeni štoli in jo poljubila. Potem je zaupno pogledala kvišku in izročila Bogu svojo čisto dušo ravno ob sedmi uri zjutraj. Ko je milo zabrenkal mrtvaški zvon pri kapucinkah, je bil slišati po celi Brešji le jeden glas: „Svetnica je umrla“. Kmalu so stale cele trume ljudij pred samostanom. Vsi so hoteli še enkrat videti znani, mili obraz ter dobiti spominek na drago ranjco. Gnječa pri parah je bila tako velika, da so morali vojaki uzdrževati

red. Čeravno je ležalo truplo več dni odprto na odru, je vendar ostalo kakor živo. Nobenega znamenja trohljivosti ni bilo zapaziti na njem. Odprla se je celo na strani rana, iz katere je tekla kri, kakor bi bila živa. Pri mrtvaškem ogledu so našli zdravniki železne odlomke zarašene v meso in so rekli, da je morala Marija Magdalena vsled tega pri vsaki stopinji trpeti strašne bolečine. Pa še bolj so se zauzeli, ko so zagledali blizu srca utisnjeno znamenje raznega orodja, s katerim je bil Jezus križan.

Ko je dovršil sloveči slikar Angelo Paglia natančno podobo pokojne Magdalene, so pokopali sveto truplo in sicer ne na doli, temuč v leseni krsti, kakor je sama nekdanj prerokovala. Za grob so ji izbrale sestre poseben prostor med skupno samostansko rakvijo in molitvenico.

Marija Magdalena pa ni ostala pozabljena v temnem grobu. Dobrotni Bog je hotel svojo zvesto služabnico tudi na tem svetu počastiti in visoko pouzdigniti. Odkazal ji je zasluženno mesto na oltarju. Marija Magdalena Martinengo je bila prišteta blaženim ali zveličanim.

14. poglavje.

Nebeška slava.

Kmalu so začeli ljudje od vseh krajev romati h grobu blažene Magdalene. Pri svetih ostankih služabnice božje so prosili Boga pomoči in tolažbe v mnogih telesnih stiskah in dušnih potrebah. Mislilo se je že in tudi delalo na to, da bi vladar sv. cerkve kot namestnik Kristusov pobožno čudadelno kapucinko, Marijo Magdaleno Martinengo razglasil za blaženo ali zveličano služabnico božjo.

Izmed mnogih nenavadnih dogodkov na priprošnjo blažene Marije Magdalene hočemo omeniti le dva posebna čudeža, katerih resnico so potrdile imenitne priče pod prisego.

Leta 1776 je ležala v Brešji na smrtni postelji Izabela Groppelli. Zdravniki so izjavili, da so pljuče polne neozdravljivih turov. Bolnica je bila previdena s svetimi sakramenti za umirajoče. Bati se je bilo smrti hip na hip. Njena sestra Angela, ki ji je stregla, jo spodbuja in prosi, da naj se priporoči s trdnim zaupanjem blaženi Magdaleni Martinengo. Angela je šla h kapucinkam in položila pas na Magdalenin grob. Kapucinke so ji dale tudi košček bombaža, ki

je bil pri svetih ostankih. Vrnivši se k bolnici, ji oveže oni pas okoli telesa in položi bombaž na ustnice. In glej čudo! Pri tisti priči se je že na pol mrtva Izabela zavedla, začela govoriti, prosila hrane — in brž potem ustala popolnoma zdrava.

Slično čudežno dogodbo nam pripoveduje in s prisego potrjuje sam o sebi duhovnik Jožef Tosi tako-le:

„Še mlad, čvrst deček sem nevarno zbolel na levem očesu. Delala se mi je črna mrena. Tri cela leta sem neizrečeno trpel. Konečno sem popolnoma oslepel. Moja dobra teta Terezija, ki je skrbela zame kakor lastna mati, me je vedno milovala zavoljo te velike nesreče. Pa reva je tudi sama hudo trpela. Od silnega protina vsa sključena se ni mogla nikamor ganiti brez palice. Stanovala je tik moje sobice. Ko so ji ljudje pripovedovali o čudežnih dogodkih, ki so se zvršili na priprošnjo Marije Magdalene, je iskala tudi ona pomoči pri njej. Priporočila je zveličani služabnici božji sebe in mene in molila k njej sledečo molitvico: „Oj blažena duša! Ker toliko premoreš pri Bogu, sprosi tudi meni revni bolnici ljubo zdravje, pomagaj zlasti ubogemu mlademu trpinu, mojemu nečaku“. O tej molitvi nisem jaz poprej nič vedel. Toda, ko jo je

teta opravila, so moje bolečine hkratu ponehale; spregledal sem in vesel zaklical: „Teta, kaj pa je to? Poglejte, moje oko je popolnoma zdravo“. Teta pride k meni — pa ozdravljena, brez palice, čvrsta in ravna. Prihiteli so vsi ljudje iz hiše k nama. Spreletel je vse svet strah zavoljo tako očividnega čudeža.

Vsled teh in mnogih drugih čudežev se je zdelo, da bode Marija Magdalena kmalu pozdignjena na zasluženno mesto in prišteta zveličanim služabnicam božjim. Toda zaradi viharnih nemirov, ki so v začetku 19. stoletja tudi cerkev stiskali, ni bilo mogoče nadaljevati dotične potrebne preiskave in stvar se je dolgo zaulekla. Še le sv. Oče Pij IX. se je lotil zopet te zadeve in je ukazal stvar dalje preiskovati.

Konečno se je spolnila želja celega kapucinskega reda. Sedanji slavní namestnik Kristusov papež Leon XIII. je izdal 18. aprila 1900 posebno pismo „Breve“, ki se začne z besedami: „Nulla unquam aetate“. (Še v nobeni dobi). V tem listu naznanja sv. Oče kot vladar sv. cerkve, da je Marija Magdalena Martinengo de Barko, kot uzor svete nedolžnosti in spokornosti, kot zgled zatajevanja in goreče ljubezni do Boga, postavljena v vrsto „blaženih“ svete katoliške cerkve. V tistem pismu je izrekel sv. Oče tudi

svojo željo, da naj bi blaženo Marijo Magdaleno ne le častili in klicali na pomoč kot prijateljico božjo, temuč tudi kot katoliški kristijani vsi, kolikor je vsakemu le mogoče, posnemali njene čednosti. Zato sklenemo to knjižico z molitvijo, katera se po odloku sv. cerkve odslej moli na praznik blažene Marije Magdalene 27. julija:

O usmiljeni Bog, ki si nam postavil blaženo devico Marijo Magdaleno za zgled nedolžnega in spokornega življenja, pomagaj nam, da se varujemo krivih potov posvetnega poženja in srečno k Tebi pridemo po pravi stezi pravice in resnice. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

svogo željo, da naj bi blaženo Marijo Magdaleno
ne je častili in kličali na pomoč kot prišleke
božjega tenna, tudi kot katoliški krišijan, vsaj
kolikor je vskleni le mogel, posnemati njeno
trdnost. Zato sklenimo to knjižico z molitvami
knjeka se po odloku sv. cerkve odasaj moliti na
praznik blažene Marije Magdalene 22. julija.
O vsmiljen Bog, ki si nam poslal bla-
ženo dečko Marijo Magdaleno za zgled nedol-
nege in spokornega življenja, pomagaj nam,
da se vrnemo k tvojim poveljem in po-
stavi in srčno k Tebi priidemo po pravi stezi
pravega življenja. Po Kristusa Gospoda našega
Amen.

COBISS ©

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000502181

